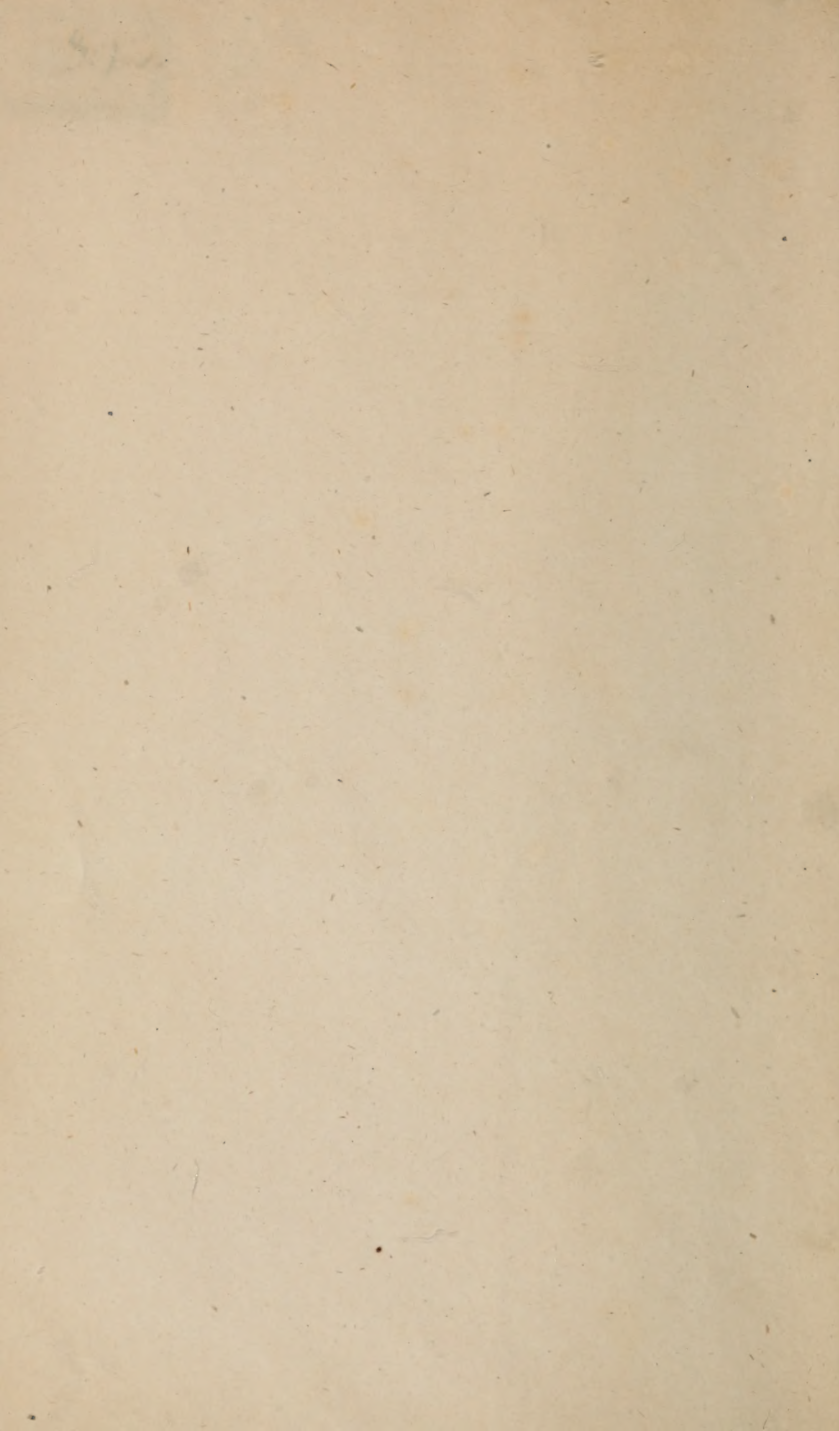

3 1761 07568970 3

Digte og Sange

af

Gotfred Rode.

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling. (F. Hegel)

Thieles Bogtrykkeri.

1857.

LIBRARY
20 1976
UNIVERSITY OF TORONTO

Indhold.

I. Blandede Digte.

II. Et Hjertes Kjærlighed.

III. Sange.

Folkesangene: I 1 er tildeels første Vers, i 2: første Vers og Omkvædene, i 3: første Vers efter svenske Folkeviser. 1 og 2 findes i Berggreens Melodier III. 28 og I. 21.

I.

Blandede Digte.

Bøn.

Det Værk, o Gud, som fik Mulighed kun
I min egen Fødestund,
Som faaer kun Form ved min dannende Haand,
Som faaer kun Præg ved min skabende Aand,
Og et ufødt Foster vorde skal,
Hvis jeg fornægter mit Kald:
    Opklar Du mig det!

Den Kraft dernæst, som, i Villien lagt,
Giver mig Mod og Magt,
Saa trods hver Tvivl i min egen Sjæl
Og trods hvert Stød af min Fjendes Hæl
Jeg lægger et Dagværk, vel fuldendt,
Ved min Grav som Monument:
    Forleen mig den!

Den Tro dog især, som, til Live kaldt,
Gjennemtrænger mit Alt:
De skjulte Raad, som i Hjertet skeer,
Den klare Daad, som Alverden seer,
Saa hver en Vej, som min Fod slaaer ind,
Gaaer ad Jacobs=Stigens Trin:
    Opvæk mig til den!

Fædrelandssang.

Vort Hjem er intet Ørneslot,
  Men kun en Lærkerede,
Dog Lykken finder Vejen godt
  Til Dalene hernede,
Den boer ei kun paa høje Næs,
Den holder af det lave Græs,
  Den bygger hos de Danske.

Vi synes, Ingen blev med sligt
  Et Herre-Liv begavet,
Som det, der færdes smukt og rigt
  I Marken og paa Havet,
Med Sæden, som slaaer sjelden fejl
Og med de tusind hvide Seil,
  Som hilse vore Havne.

Vi gruer ej, naar Frosten haard
Sig lægger over Mulden:
Den Knop, der vorder Blad i Vaar,
Har baaret Vinterkulden,
Og under Sneens hvide Dug
Luunt ligger gjemt den stærke Rug,
Som giver Dansken Kræfter.

Den rige Skat vi savner ej,
Som Hav og Fjeld bevare,
I Duggen paa vor Morgenvej
Vi har de Perler klare,
Og bryder Sol en regntung Sky,
Da synker ned paa Mark og By
En Flok af Ædelstene.

Sølv er os Havets Flade blaa
Og Kilderne de hvide,
Og gyldne Skov og Enge staae
I Sol ved Aftentide;
Ja selv vor Vej med Guld er lagt,
Naar Lunden strøer sin fagre Pragt
I Efterhøstens Dage.

Saa vil vi da for ingen Priis
  Om anden Hjemstavn bede,
Saa er her da et Paradiis
  I denne lille Rede,
Saa synge vi da helst den Sang:
Velsignet være Dannevang,
  „Thi der er godt at være."

Folkesange.

1.

Jeg rækker dig min Haand saa tro.

Jeg rækker Dig min Haand saa tro
 Og dig mit Hjerte giver,
O, naar vi følges ad, vi to,
 Lykken hos os bliver!
Ak nej! Dit Hoved bort Du vender,
Mens jeg knuger mit med mine Hænder.

O siig mig da, hvem du har kjær,
 Ej Storm og Sø jeg ændser:
Jeg bringer ham dit Hjerte nær
 Selv fra Verdens Grændser!
Troer du, jeg kunde see dig klage?
Før vil selv jeg sørge alle Dage.

Med Sorg skal jeg en Anden see
Dig til sit Bryst at trykke;
Dog glemmer jeg min egen Vee
For at see din Lykke!
Din Fryd stor Sorg mig lader friste,
Og din Fryd jeg vilde dog ej miste.

Gud signe dig, hvor du vil gaae,
Og give dig sin Naade;
Om Lykken mig igjen skal naae,
Derfor han maa raade;
Lev vel, skjøndt jeg dig ej skal eje! —
Ak, saa maae nu skilles vore Veje!

2.

Liden Hilla.

Liden Hilla hun ganger i Kammerset ind,
Ingen veed min Sorg uden Gud!
Og hende rinder mangen Taare paa Kind;
Men den er ikke til, hvem jeg kan klage mine Sorger.

„Og det var i Vaar, da det spired paany,
Da kom der en fremmed Sangfugl til vor By.

Ej søgte den Skoven, hvor andre Fugle slaaer,
Den vilde kun flyve omkring min Faders Gaard.

De andre Byens Piger dem ændsed den ej,
Den vilde kun slaae sine Triller for mig.

Langt skjønnere Fugle havde flagret for min Dør,
Men fejrere Toner jeg aldrig hørte før.

Og al mit Hjertes Længsel i Dvale og Skjul
Den vaktes til Live af den fremmede Fugl.

Og mens mit Øre lytted til dens vexlende Sang,
Min hele fulde Sjæl ved Tonerne hang.

I al den grønne Sommer de Toner var min Lyst,
Med Eet saa tav de stille ved den gulnende Høst.

Jeg lytted ved Morgen, jeg lytted ved Kveld,
Men da var Fuglen rejst uden mindste Farvel.

Af egen god Villie den fløj jo herhen,
Hvo skulde den vel hindre fra at rejse igjen.

Dog havde den sunget for mit Hjerte saa ømt,
At om igjen at skilles det aldrig havde drømt.

Men tyst som den kom, var den fløjet afsted, —
Og al mit Hjertes Længsel den havde taget med.

Paa Mark og Skove ligger nu Vinteren haard,
Dog skal de atter frydes ved den vaagnende Vaar.

Men aldrig kommer Vaaren tilbage til mit Bryst,
Thi aldrig kommer Fuglen, som rejste i Høst."

Liden Hilla hun græder den lange Vinternat,
Ingen veed min Sorg uden Gud!
Gud trøste den, som sidder af Vennen sin forladt!
Men den er ikke til, hvem jeg kan klage mine Sorger.

3.

Farvel.

Farvel, Guds Fred paa hver din Vej,
Min milde Engel, du!
Fast du vil drage bort fra mig,
Du bliver i min Hu!
Din Kjærlighed du tog igjen,
Men jeg velsigner dig for den,
Som du gav mig til nu.

Din Kind du lagde til min Kind,
Du ved min Skulder hang,
Du saae mig i mit Øje ind,
Saa det min Sjæl betvang;
Naar jeg gik bort, forsvandt din Ro,
Naar jeg kom ind, din Læbe lo;
Da saae du ham engang.

Hans Sind var let, som naar i Skov
Han muntert Hjorten jog,
Mit blev lidt tungt, mens bag min Plov
Jeg dybe Furer drog;
Min Kjærlighed var kun saa blød,
Hans Elskov stærk som Solens Glød;
Hvad Under, du ham tog.

Men har du nu mig end forladt,
Dog Eet jeg mister ej:
Eengang dit Hjertes rige Skat
Var ene til for mig!
Det Minde fylde skal min Sjæl!
Min Elskede, Farvel, Farvel,
Guds Fred paa hver din Vej!

Det gamle Sværd.

Et Sagn.

Jeg synger om en Kæmpe her,
Hans Navn ej Sagnet kjender,
Det veed man kun: Han og hans Sværd
De vare gode Venner.

Det fulgte ham i mangt et Slag
Trindt hvor han flytted Banner,
Det passed til hans Haandelag
Og til hans Fjenders Pander.

Det havde hugget herligt ned
Og mangen Tydsker mejet,
Den Tid dem Konning Godofred
Drev hjem til deres Eget.

Men da hans Haar var blevet graat,
Og det tog af med Kraften,
Og da han mærkede, saa smaat
Det lakked mod hans Aften.

Da hued det ham ej saa vel,
At, naar ham Døden fældte,
Han skulde boe i Huus med Hel
Istedenfor med Helte.

Saa lod han Høj paa Mark opslaae,
Udskifted Gods og Gave,
Og rustet heelt fra Top til Taa
Han lod sig der begrave.

Han sad der paa sin Ganger stolt
Med Skjold og Pandserringe,
Og strakt i højre Haand han holdt
Sin Ven den skarpe Klinge.

Alt slutted eet Aarhundred tidt
Og fulgtes af et andet,
Sig Heltens Støv lidt efter lidt
Med Jorden havde blandet.

Og Bonden kjørte med sin Plov
  Og fured i de Volde,
Hvori den stolte Kæmpe sov,
  Der havde furet Skjolde.

Og, som han gik, gav Jernet Klang,
  Og Hestene stod stille,
De fik ej Ploven meer paa Gang,
  Saa gjerne som de vilde.

Den Bondemand han bøjed Krop
  For rask at ende Legen,
Det var, som stod af Jord kun op
  En raadden Pæl i Vejen.

Men al hans Kraft ej hjalp ham her,
  Og da han saa lod grave,
Der blev tilsidst et vældigt Sværd
  Udaf den raadne Stave.

Det var saa stort, det Klingeblad,
  Som to, man nu faaer smeddet;
Og Bonden sled; men Sværdet sad,
  Hvor før det havde siddet.

Det var, som om i Jordens Bund
  Det havde Rødder slaget,
Tolv stærke Heste fik det kun
  Til Herregaarden draget.

Men dengang Bud om Midienat
  Klang ned fra Taarnets Uhre,
Den gamle Borg begyndte brat
  At ryste sine Mure.

Dens Tind stod fast mod Kampens Brag,
  Stod fast, mens Storme sused,
Nu var det, som med Taarn og Tag
  Den raved imod Gruset.

Da fatted man, hvoraf det kom,
  Da hasted man at gjemme
Den frygtelige Ejendom
  Der hvor den havde hjemme.

Tolv Heste knap det tunge Staal
  Fra Højen kunde drage;
Let var det som en Knappenaal,
  Da det blev ført tilbage.

Saa var Alt, hvad man høsted sig,
  Kun Sorg og stor Ulempe,
Det gamle Sværd det vilde ej
  Adskilles fra sin Kæmpe.

Han var vel sagtens En af dem,
  Om hvem os Sagnet melder,
De mylre skal af Jorden frem,
  Naar Danmarks Lykke helder.

Naar da blandt Holger Danskes Mænd
  Han rejste sig af Grave,
At jage Tydsken ud igjen
  Og faae vort Led i Lave;

Hvad var han da paa Hingsten stolt
  Med Skjold og Pandserringe
Naar ej i højre Haand han holdt
  Sin Ven, den skarpe Klinge.

Ved Jellinge.

Det tænkte Kong Gorm den bolde,
  Og meldte det højt i Hal:
Tilsammen de Smaa bør holde,
  Hvis Stort de virke skal.

Om ej i de tydske Krige
  Dansken skal lide Meen,
Maa det splittede Rige
  Ikkun styres af Een.

Saa talt! Og Sværdet blev draget;
  — Det maatte Kong Gorm forstaae! —
Fra Tronen Konger blev jaget,
  Han satte sig selv derpaa.

Det tænkte Thyra med Ære,
Hun sad i sin stille Bo:
Marken maa have et Gjærde,
Hvis Sæden i Fred skal groe.

Højt maa det knejse mod Oven,
Tæt maa det slutte omkring,
De vilde Dyr i Skoven
De gjøre saa høje Spring.

Saa tænkt! Fredsværket at føje
Det maatte Thyra forstaae,
Mens Gjærdet blev rejst det høje,
Hun varede selv derpaa.

Dog skjøndt een Gjerning de vilde
Og stode hinanden saa nær,
Maatte dog Eet dem skille
Altid i Verden her.

Thi Gorm lod Hornene gjalde,
Kun Kampen hued ham vel,
Guderne i Valhalle
Ejed hans hele Sjæl.

Men Thyra vandrede stille
  Til Fredens Gjerning from
Og elskede højt den milde,
  Fredsæle Christendom.

I Jelling stande to Høje,
  Der lagdes de Tvendes Been,
Stolt seer hver Dannemands Øje
  Den mægtige Runesteen.

Men af de Høje beskygget,
  I Kløften mellem dem,
Er der et Guds-Huus bygget
  Og staaer over Toppene frem.

Det staaer, som kunde det virke,
  At selv i Dødens Ro
Skulde Christi Kirke
  Skille de ædle To.

Julenats-Tanker.

Der ganger et Sagn saa vide,
At Kvæget, i Stalden strakt,
Gribes ved Midnatstide
Af Julens hellige Magt.

De, som kun Svøberne lære
At hæve den tunge Krop,
Rejse til Barnets Ære
I denne Time sig op! —

Hvor kan, hvad aldrig fik Mæle,
Dog prise Vorherre saa,
Og bedre end mange Sjæle
Juleglæden forstaae?

Det mindes vor Drot i det Høje,
At han havde Stalden til Hjem,
Og aabned paa Straa sit Øje
I Krybben i Bethlehem;

Ynkes da over den Skare,
  Som deler Lod med ham selv,
Og lader et Lysglimt klare
  Deres formørkede Sjæl;

Lader saa Vindene føre
  Toner til Krybben trang,
Og giver de Arme at høre
  Englenes Julesang.

Den vorder til deres Fængsel
  Som Naadestegnet ført,
At Al-Skabningens Forlængsel
  Efter Frihed er hørt.

Viben.

Et Sagn.

For Alverdens Synd og Skam
  Frelseren paa Korset blødte;
  Jordens Børn Ham grumt forstødte,
Himlens Fugle ynked Ham.

„Styrk Ham, styrk Ham," lød det da
  Mildt og fromt i Storkens Tale,
  „Sval Ham," sang den lille Svale,
Svævende om Golgatha.

Een kun af den hele Flok
  Lo til Blodets røde Stribe;
  „Piin Ham," skreg den onde Vibe
Over Ham, der piintes nok.

Derfor nu fra Skjul til Skjul
  Viben flyer med Skrig og Klage,
  Derfor er den alle Dage
En forfulgt, forbandet Fugl! —

Det er Sagnets haarde Ord! —
  Nu vi Stork og Svale frede,
  Nær ved os de bygge Rede,
Men i Moser Viben boer.

Der fra Taagen kold og klam
  Hører man dens Skrig at hvine,
  Ret som led den selv den Pine,
Som den ønsked over Ham.

Højerup Kirke.

Et Sagn.

Der hvor Klinten sig hæver mod Sky,
Trods Bølgens evige Furen,
Knejser en Kirke ved Højerup By,
Og Sagnet bygger bag Muren:

Maagen haver saa styg en Røst,
Hun kan ikke liflig synge,
Skriger hun om den liden Baad,
Som tør paa Bølgerne gynge.

Skyen puster sig op saa stor,
Og Stormen foer af dens Munde,
Tumler saa med den liden Baad
Alt over de dybe Bunde.

Bølgen ejer saa bred en Ryg,
— Den maa være stor, som vil ride —
Kaster den af hiin liden Baad
Og sparker imod dens Side.

Skipperen stander med Haand paa Roer
Agterst i Stavnen ude;
Det var vel ikke den første Gang,
Han hørte en Storm at tude.

Pløjet havde han mangen Sø,
Og faret for mange Vinde,
Vide over det salte Hav
Vidste han Vej at finde.

Her dog sveg ham hans gode Kraft,
Det havde forlængst han sporet,
Roret lystred ej meer hans Haand,
Og Baaden lystred ej Roret.

Kraften kommer med Manddomsaar,
Med Manddomsaar den og falder,
Troen fødes i Barndomstid
Og blomstrer i Oldingsalder.

Kraften viger for større Kraft,
  Men Troen kan Ingen bøje,
Dannemands Tro var altid stærk,
  Den lyser ham af hans Øje.

Skipperen slipper det stridige Roer,
  Kaster sig ned i Stavnen:
„Hellige Jomfru, Du, som saa tidt
  „Førte mig frelst i Havnen:

„Hjemme græder min trofaste Viv,
  „Alt medens Stormene tude,
„Hendes Hjerte vil briste derved,
  „Dersom jeg bliver herude.

„Djævelen farer saa vide om Land,
  „Lægger de onde Snarer,
„Hvo skal vogte mit lidet Barn
  „Fra de truende Farer.

„O, hvis Du beder din hellige Søn,
  „Og vil min Frelse bevirke,
„Hist paa Stevens knejsende Klint
  „Bygger jeg Dig en Kirke.“

Da han knæled i Stavnen ned,
  Brøled Vindene vilde,
Da han rejste sig fra sin Bøn,
  Luftede de saa milde.

Da han knæled, den sorte Sky
  Sejlede tungt foroven,
Da han rejste sig fra sin Bøn,
  Skinned Guds Sol paa Voven.

Stod ham da bi hans gode Kraft,
  Som før han havde forloret,
Roret lystred hans stærke Haand,
  Og Baaden lystrede Roret.

Der, hvor Klinten sig hæver mod Sky
  Alt med sine brede Rygge,
Knejser en Kirke ved Højerup By,
  Den lod hiin Dannemand bygge.

Klinten giver hvert Aar sin Skat
  Til Bølgens graadige Munde,
Højerup Kirke til Forfald
  Synes hastig at stunde.

Yderst blev den paa Klinten sat
Og vilde vel styrte i Vandet,
Droges den ej hver Julenat
Et Hanefjed ind i Landet.

Saa haver den staaet mangt Hundredaar,
Og det har slet ingen Fare,
End haver Christus ej mistet sin Magt,
Han skal sin Kirke bevare.

Lad Klinten styrte hvert evige Aar,
Og trindtom synke til Grunde,
Højerup Kirke blier aldrig et Rov
For Bølgens graadige Munde.

St. Helenes Kilde.

Et Sagn.

Stort Ry der gik fra Sverrigs Strand
  Alt om en dejlig Kvinde,
Som pristes vide over Land
  Fast som en Helgeninde.

Hun var kun ung, dengang hun Gud
  Det Løfte havde givet
At vie sig til Christi Brud
  Og bød Farvel til Livet;

Og vandred did, hvor Eensomhed
  Mod Verden kan beskytte,
I Skov, nær Kattegattets Bred
  Der rejstes hendes Hytte.

Men den, som led af Sorgens Braad,
Gik til den fromme Kvinde,
Og den, som angred syndig Daad,
Han vandred og til hende.

Og den, som led af Legems Brøst,
Kom didhen med sin Smerte;
Thi hun forstod at lægge Trøst
I hvert bekymret Hjerte.

Men Rygtet, som til liden Gavn
Tidt stemmer op sin Tone,
Det førte ogsaa hendes Navn
For Svenske-Kongens Trone.

Ak, hvor er vel den Eensomhed,
Som kan mod Verden skytte?
Det var en Morgen Kongen red
Til Helgenindens Hytte.

Og dengang han derinde stod,
Og da han hende skued,
En heftig Elskov i hans Blod
Med vilden Kraft oplued.

Han kvad: Du lindrer Alles Nød,
  Skal og mit Hjerte lindre,
Kom, følg mig, og Guldkronen rød
  Skal paa dit Hoved tindre.

Og hun: Jeg er min Frelser huld,
  Jeg holder, hvad jeg loved,
Og Kronen af det røde Guld
  Slet passer for mit Hoved.

Og Kongen taler Ord med Gunst,
  Han veed dem snildt at føje,
Men mægter ej med al sin Kunst
  Den Liljevand at bøje.

Da stormed han, da foer han haardt
  Imod sit svage Bytte;
Men smidig bøjed hun sig bort
  Og flygted af sin Hytte.

Ad Skov og Mark, paa Stiers Bugt,
  Hun hastig, let, sig svinger,
Som hjalp en Engel hendes Flugt
  Med sine stærke Vinger.

Men da til Skrænterne hun kom,
  Som over Stranden rage,
Da vendte hun sig hastig om
  Og stirrede tilbage.

See som en Storm sig Kongen svang
  Sit Bytte at forfølge —
Da knæled hun og bad og sprang
  I Kattegattets Bølge.

Om til sin høje Brudgoms Bo
  Hun strax fik Lov at drage,
Hvad eller om hun venter tro
  Paa alle Sjæles Dage:

Der standser Sagnet i sin Flugt
  Og stumt tilbage vender;
Men hendes Lig bar Bølgen smukt
  Paa sine bløde Hænder.

Selv Stenen med den tunge Krop
  Sin Hvile maa forlade,
Den skyder sig af Havet op
  Og flyder paa dets Flade;

Og bærer hende tro og tryg
  Ind til de bløde Strande,
Hvor Sjælland stemmer med sin Ryg
  Mod Kattegattets Vande.

Snart der en ydmyg Skare laa
  Paa Knæ i Morgenrøden,
Thi klart paa hendes Aasyn saae
  Man Helgentræk i Døden.

Og Skrænten brast med Bulder stor:
  Ad Kløften frem de droge,
Dengang til Gjem i viet Jord
  Den Frommes Lig de toge.

Saa bar de hende tavst og tyst
  Ad Sti til Kirkegaarden,
Dog Raahed tæmmer ej sin Røst
  Selv over Helgenbaaren.

Og da der faldt et syndigt Ord,
  Da tynged haardt dens Fjæle,
Da kunde hun ej tøve, hvor
  Der var urene Sjæle.

Af Haand foer Kisten dybt i Muld
Paa Marken ved Tisvilde,
Men hvor den svandt, heel underfuld
Sprang frem en dejlig Kilde.

Saa klar, som om man fra dens Væld
Saae hendes Øjne tindre,
Saa reen, som gjemtes hendes Sjæl
I hver en Draabes Indre.

Men naar Skjærsommersol gaaer ned,
Og det er stille vorden,
Og naar St. Hansdags-Aftens Fred
Sig breder over Jorden.

Da har ej Freden længer Hjem
Paa Marken ved Tisvilde,
Hvor Mænd og Kvinder drage frem
Til St. Helenes Kilde.

Da gaae de did med Legems-Brøst
Med aldrig stillet Smerte,
Da søges der om Ro og Trøst
For mangt bekymret Hjerte.

Det er, som maatte Sorgen flye,
Den Sommeraften milde,
Og huusvild havde sig et Ly
Søgt ud ved denne Kilde.

Ved Midnat standser Larmen brat,
Og Bønner høres tone,
De bæres i den stille Nat
Op for en Helgentrone.

Saa drikker man af klaren Vand
Og bades i dets Vove
Og lægger sig ved Kildens Rand
Til Morgenstund at sove.

Hvert Skrig blier tavst, hvis Jammer lød,
Hvert Suk blier Hvile givet,
Ret som om nu den tavse Død
Vandt Sejer over Livet.

Men det er Søvnens stille Magt,
Som Livet Vej har banet,
Det sees, da Solen i sin Pragt
Gaaer frem af Oceanet.

Mens klart den overstraaler dem,
  Man hører Jubel tone,
Da stige Takkebønner frem
  For St. Helenes Trone.

Thi den, hvis Gang var tung og seen,
  Hvem Krykken hjalp at vandre,
Han er nu let, som Fugl paa Green,
  Og færdes blandt de Andre.

Og den, hvis Øje saae ej før,
  Ham fryder Blomsters Klynge,
Og den, som aldrig hørte før,
  Kan høre Fuglen synge.

Da lægger hver til fattig Mand
  Sin Skjærv i Offerblokke,
Og planted' staaer om Kildens Rand
  Heldbredtes Krykkestokke.

De stande der, en sælsom Skov,
  For Blad de Pjalter bære,
Men vidne dog med mægtig Lov
  Til St. Helenes Ære.

Bethlehem.

I Stæder, som knejse og straale
  Og prale med jordiske Ry,
I tør jer dog slet ikke maale
  Med Judæ ringeste By,
I maae dog for Bethlehem bukke,
Thi der stod Vorherres Vugge.

Hvad er vel de Slotte saa fagre
  Mod Stalden, hvor Frelseren laa;
Hvad er vel de bugnende Agre
  Mod Krybbens hentørrede Straa;
Hvad er vel de Mænd, vi forgude,
Mod Barnet, der svøbtes i Klude?

Klart skal du, o Bethlehem, funkle,
  Med Glands af Alverden kjendt,
Og Intet det Lys fordunkle,
  Som over dit Huus blev tændt;
Det skal sine Straaler vinde
Omkring dit evige Minde.

Juleaften.

Dagen lang var Solen i Skjul,
Markerne ligge med Snee besaaede,
End de fygende Vinde raade;
Som ej Naturen fik den Naade
At blive glad i den glade Juul!

Tys, nu splittes Skyerne ad,
Lodret falde Flokkerne brede,
Der er den sidste — nu er den nede;
Standset blev dog Vindenes Vrede,
Julen gjør hele Verden glad.

Fred er over al Jorden sendt!
See dog Slæden; Bjælderne spille;
Kudsken jager paa Hestene vilde,
Vist han frygter at komme forsilde
Til at see Julelysene tændt.

Thi hver den, som ejer et Hjem,
  Sidder ej fjernt nu fra sine Kjære,
  Som om Hyrderne vi det lære,
  Flokkes man trindt til Barnets Ære,
Der blev født udi Bethlehem.

Stakkel der, vær frimodig kun!
  Frygt ej for dine fattige Klude;
  Bank kun trøstig paa næste Rude,
  Den er ej til, som lader dig ude
I den gladeste Aftenstund.

Hvo vil iaften see paa sin Gjæst,
  Om han fattig maatte sig klæde, —
  Er han kun rig paa Juleglæde,
  Vil kun med frejdig Røst han kvæde
Sangen til Priis for Barnets Fest!

Den Troendes Morgenbøn.

Med Nattens Mørke i sit Skjød
Sank Duggen sagte hen;
Men Morgensolen Mulmet brød
Og lagde Glands i den;
Som Ædelsteen paa Blad og Knop
Nu klar hver Draabe staaer,
Til did den hæves atter op,
Hvorfra den faldt igaar.

Saa sad jeg mørk, som sluttet om
Af Nattens sorte Fjæl,
Men Troens Lys, o Herre, kom
Og nedsteg i min Sjæl;
Ophold mig da dens Straale reen
Paa Taagers dunkle Vej,
Til klar jeg som en Ædelsteen
Kan hæves op til Dig.

Korset.

To Lykkelige der var engang,
  Som glade hinandens bleve,
Saa vilde de bygge sig et Hjem,
  Hvor de kunde sammen leve.

Og til et lyst og steenfast Huus
  De Tvendes Mure sig rejste,
Og øverst højt paa den venstre Gavl
  Et mægtigt Jernkors knejste.

Og Mange undred sig, at det Kors
  Ej lod sig for Blæsten bøje;
Ej Nord og Syd eller Øst og Vest
  Det viste som andre Fløje.

Men det var ej som et Mærke sat
  Paa Vindenes skiftende Vrimmel,
Det skulde kun pege Dag fra Dag
  Urokkelig mod Guds Himmel.

Det skulde kun staae som et ydmygt Tegn,
  At disse Tvende herneden
Ej anden Vej end Christi Kors
  Sig vidste til Saligheden.

Saa samled de sig ej Gods og Guld,
  Saa vraged de prangende Smykke,
Og havde den underlige Tro,
  At Rigdom grunder ej Lykke.

Saa bragte de Hjælp til Armods Vraa
  Og Trøst til lidende Sjæle;
Og levned, da de gik hjem til Gud,
  Kun et elsket Eftermæle.

Dem fulgte i Huset et andet Par,
  Der fulgte en anden Fane,
Og bytted det mørke, faste Kors
  Mod en gylden, svajende Hane.

For ringe Kjøb det rustne Jern
  Fik Egnens Folk saa i Hænde,
Og planted det som et Monument
  Paa Graven over de Tvende.

Der stod det gammelt, rustent og tungt,
  Tidt dømt med spottende Stemme;
Men Intet dog som det gamle Kors
  Paa denne Grav havde hjemme.

Det havde jo mindet dem Dag fra Dag
  Om Forsagelsen og Døden,
Og peged nu fra deres Grav til Løn
  Mod Opstandelses-Morgenrøden.

Naar Døden kommer.

Naar eengang Dødens Kald min Sjæl fornemmer,
  Fjern da fra mig hver Larm af Verdens Bruus;
Tie da med Suk og Graad og Klagestemmer, —
  Men lad der komme Toner i mit Huus!

Og mens sig løsner Alt, hvad her mig binder,
  Saa lad dem klinge, medens bort jeg flyer,
Først med Forsoning fra det Liv, som svinder,
  Saa med Husvalelse fra det, som gryer.

Naar de begynde, klares skal min Pande,
  Hver Smertens Rynke glatter deres Magt,
Og naar de slutte, skal fra Himlens Lande
  Et saligt Smiil om Munden være lagt.

Med mine Hænder folded' over Brystet
  Jeg lys og mild da ligger slumret ind,
Som Jordens Strid mig aldrig havde rystet,
  Men Himlens Fred kun hvilet i mit Sind.

Thi Tonerne, som gjennem Rummet strække
  Fra Jord til Himmel deres rige Væld,
De er dog meest af Alt i Slægt med begge
  Og tale bedst om begge til vor Sjæl.

Ved en gammel Havemands Grav.

(1850.)

Saa gik du da bort, du gamle Sjæl
Med det fromme eenfoldige Hjerte;
Og der er vel Ingen, som ved dit Lig
Vil knæle med Graad og Smerte.

Og der er vel Ingen om føje Stund,
Hvem udi Hu du vil rinde,
Saa lad mig da plante en simpel Blomst
Paa din simple Grav til et Minde.

Du var jo selv en Blomsternes Ven,
Med trofast Sind du dem plejed,
Og Dag efter Dag de blev dig jo dog
Det Kjæreste, som du ejed.

Forstod du end ej det rige Liv,
  Som i Naturen sig rører,
Og fatted du end ej Sproget ret,
  Som Blomsterverdenen fører;

Det virked dog fromt paa dit rene Sind,
  I denne Verden at dvæle,
Som naar om Gud man fortæller tidt
  De undrende Barnesjæle.

Som Blomstens Blik blev dit Øje mildt,
  Og mild som dens Duft din Tale,
Da flytted Vorherre dig hen en Dag
  Som en Blomst til Himmelens Dale.

Imens dine Planter end stod i Knop,
  Du visnede selv herneden,
Imens de visne paa Jord igjen,
  Du blomstrer i Evigheden.

Ved en gammel, from Kvindes friske Grav.

Høj er Tuen, dog dens Spor
  Svinder og blier lavt ved Jorden;
Du, som under Mulden boer,
Du var lille og blev stor,
  Og er atter lille vorden.

Saa skal det herneden gaae
  Hvad i Støvet har sin Kilde,
Høj blier Lav og Store — Smaa,
O, men Sjælen ikke saa,
  Den blier størst, naar den blier lille.

Derfor kun dit Støv er lagt
  Hen til Smuld i lave Jorde,
Højt din Barnesjæl er bragt,
Er i liden Engle-Dragt
  Større end Alverdens Store.

Ved et Barns Begravelse.

Mens her ved den lukkede Kiste
I græde ved hvad I forliste,
Husk, han, som I elsked saa saare,
Gaaer did, hvor der ikke er Taare.

En ømmere Favn skal han eje,
End hvor han nu lægges til Leje;
Ham mildere Toner skal vugge
End Muldens, der slaaer mod hans Lukke.

Thi Favnen saa tryg for hver Smerte
Den er ved Al-Kjærligheds Hjerte;
Og Tonerne, som han fornemmer,
Er Englenes hellige Stemmer.

Guds Fred med den tidlige Døde,
Guds Fred med de Hjerter, som bløde;
O stir ej paa Gravenes Skygger,
Guds-Freden er hist, hvor han bygger.

Jacob Voltelen.

Født 17. October 1827. — Død 19. Juli 1856.

Saa er da det Liv udslukt,
  Som var tro i Vel og Vee,
Saa er da det Øje lukt,
  Som var os saa kjært at see;
Og det rige Hjertes Guld
Gjemmes af en fattig Muld.

Ej blev han af Alder hvid,
  Ak! den Pryd fik ej vor Ven;
Men hans Sjæl har ingen Tid
  Anden Farve havt end den:
Lys og reen den her tog Bo,
Lys og reen gik den til Ro.

Klager ej, for han gik bort,
  Ak! at klage var ej ret;
Skjøndt hans Vandring kun blev kort,
  Var vor Ven jo dog saa træt.
Med et Suk hans Sjæl fløj hen,
Med et Smiil opvaagner den.

Georg Aagaard.

Født 12. Marts 1811. — Død 16. Marts 1857.

Vi gaae med Fred i Kirken ind,
Og ej med bitter Sorg i Sind
  Vi stirre paa Dødslejet;
Vi prise Ham, som tog og gav,
Og mindes ved den Tabtes Grav
  Taknemlig, hvad vi ejed.

Hvor var et Aasyn mildt som hans?
Hvor lyste Sjælens rene Glands
  Saa venlig som derover?
Hvor mon et Sind saa blødt vi saae
Og dog saa fast at bygge paa,
  Som hos vor Ven, der sover?

Derfor saa Manges Tro han fik,
Derfor saa mange milde Blik
  Har smilet ham imøde;
Derfor saa tungt det Budskab klang,
Og mange Øjne græd, dengang
  Han lukte sit og døde.

Vor Fader, Tak, at vi tør see
Med Glæde, trods vor Hjertevee,
  Didop, hvor han er kommen;
Thi fast vi haaber det og troer,
At, dømte han end mildt paa Jord,
  Meer mild er Himmel=Dommen!

Aften i Skoven.

Naar Aftendæmringens dybe Fred
Lægger sig over de stille Skove,
Da stiger Raadyret sagte ned
Og stiller sin Tørst af Bækkens Vove.

Det seer sig omkring med spejdende Blik
Og lytter, før det tør Hovedet bøje,
Men Alt er tyst, thi Jægeren gik,
Da Mørket lagde sig for hans Øje.

Idag det slap ved hurtige Hop,
Med Tasken tom han hjem maatte vende;
Men Legen begynder, naar Sol staaer op,
Og faaer maaskee da en anden Ende.

Ja! Mennesket har dog bedre Kaar,
Fjerntom han færdes uden at grue;
Det vilde Dyr, som i Skoven gaaer,
Har ikke Fred i sin egen Stue.

I „den lille Skov".

I „den lille Skov" nærved Øresund,
Der, hvor Vedbender Jorden dække,
Skjød en Ranke op af den frodige Grund,
For ved Bøgens Barm sig at lægge.

Kan jeg vide hvordan? Var det Storm og Slud,
Der slog ind mellem Lundens Grene,
Thi den Vedbend-Ranke gik hastig ud,
— Og nu stander Bøgen alene!

Hvad alene? Ja, skjøndt for Verden sær
Og forunderlig er den Tanke:
Eensomhed mellem tusind Træer
Og det kun for Tab af en Ranke.

Men hvi vælger den ej en anden igjen,
  Der er Nok i Vedbende-Brimlen?
O! de kryber alle ad Jorden hen,
  Men min Bøg jo skyder mod Himlen.

Og hvorfor ikke da Caprifolien fiin,
  Den, hvis højrøde Blomster luer;
Og hvorfor ikke da den vilde Viin
  Eller den med de funklende Druer;

Eller og de Roser med pragtfuldt Blus,
  Der om slyngede Green sig flokker;
Eller og den stille Convolvolus
  Med sine beskedne Klokker?

Ja hvorfor og hvorfor — den sladrende Mund
  Har Spørgsmaal nok uden Ende,
Ret som vidste jeg Kjærligheds skjulte Grund,
  Hvi den kun vil eengang brænde.

Til en smuk Pige.

Du kaldes „coquet“, fordi der vækkes
En mægtig Ild i dit mørke Øje,
Naar Aandens Røst om det Dybe og Høje
Paa sandhedskjærlige Tunger lægges.

Du „kjedelig“ kaldes, fordi du tier
Og tænker paa Andet, naar Flovhed klinger
Fra en stivflippet Polka-Svinger
Eller barhalsede Kraft-Genier.

Ja! ødsled du eet af de sjælfulde Blikke
Paa Flokken, der om dig svajer og svirrer,
Hvis sløve Sands kun din Skjønhed pirrer,
Da var du coquet — men see det gjør du ikke.

Og tav du og tænkte paa Bagateller,
  Naar Sandhed ej din Hjælp burde miste,
  Da var du kjedelig som de Fleste,
Men see — det gjør du jo ikke heller.

Saa bryd dig kun ej om deres Dadel,
  Hvis Hjerte aldrig lærte at banke,
  Hvis Hoved ej fødte en ordentlig Tanke,
De ere Trælle, men du er af Adel.

En Kat.

Og saa kom jeg da ind ad Gaardens Port,
Og hvem var vel den Første, jeg saae:
Henne paa Kirsebærtræets Green
Sad den herlige „Graa".

Og jeg stilled mig hen og nikkede mildt
Til min fordums kjære Ven;
Ej han agted mig værd med Lyd eller Tegn
At give en Hilsen igjen.

Og jeg tænkte: Du, i hvis Hjerte før
Trofasthed plejed at boe,
Har du da glemt, at der var en Tid,
Da vi kjendte hinanden, vi to;

Eller har Alderen sløvet din Sands,
  Dig paa skarpen Øje gjort blind;
Eller har Verdens Kamp og Strid
  Forbitret dit milde Sind.

Men da traadte hans Herskerinde frem,
  Og see da kom der Liv i hans Blik,
Med „Mjav" sit ophøjede Sæde han veg
  Og hende imøde gik.

Da saae jeg, at det var Længselen kun,
  Der gjorde ham kold som en Pol,
Og at hans Hjerte strax blev varmt,
  Naar han skued sin Kjærligheds Sol.

Og jeg saae, hvordan hun gjemte ham halvt
  Under sin Kaabe varm,
Og jeg saae ham lægge sit Hoved ømt
  Til sin Herskerindes Barm;

Og jeg saae, at Adel og kongeligt Sind
  Paa hans Pande skrevet stod,
Og i hans havgrønne Øjnes Dyb
  Jeg læste det kjække Mod.

Og jeg beundred hans tigrede Dragt,
  Der mod Kulden gjorde ham tryg,
Og den vægtige Hale, der steg tilvejrs,
  Naar hun strøg ham ned ad hans Ryg.

Og hans Been, der træde den siirlige Gang,
  Og hans Poter, skjønne at see,
Som naar man skuer fra Skyer graae
  Udvælde den hvide Snee.

Og hun sagde: „Naa, saa siig dog lidt Smukt
  Ved Gjensynet af Deres Ven?"
Men mangen Gang er min Tunge stum,
  Naar min Sjæl er meest reven hen.

Og mens al den Skjønhed, saa høj og reen,
  Jeg stod og stirrede paa,
Ind i Eventyr=Verdenen
  Maatte min Tanke gaae.

Og mig randt ihu hiin liden graa Kat,
  Som boede i Skoven grøn,
En Kongesøn hug hendes Hoved af,
  Og hun blev en Prindsesse skjøn.

Om der nu gjemtes et fyrsteligt Blod
  Under „Graapusens“ Skind!
— Stred han ej med den vilde Ræv
  Med ægte kongeligt Sind? —

Og om nu hun, der bar ham paa Arm
  Havde gjennem Fortryllelsen fæl
Med sit forunderlig klare Blik
  Skuet og elsket hans Sjæl!

O, da blev min Phantasi saa vild,
  Og jeg blev blodig tilsinds,
Og jeg higed at hugge hans Hoved af
  Og see, om han var en Prinds.

Alt vilde jeg give for Klarhed at faae
  Og see denne Gaade raadt; —
Men da skifted min Hu, og jeg tænkte med Ro
  Over Følgerne af min Daad.

Thi sæt han nu var kun den som han er,
  Og jeg raaded ham Bane paastand,
Saa fulgte mig evig hendes Had,
  Og det gik jo slet ikke an.

Og sæt nu, han som en Kongesøn
Traadte frem i sin fejreste Glands,
Og alle Landsbyens Katte kom
Og blev Hoffolk og vare hans.

Og sæt saa, at hisset i Øresund
Sig nærmed en Snekke med Hast,
Med Silkesejl og forgyldene Raa
Og Roser omkring sin Mast.

Og sæt saa, at han og hun steg ombord,
Og Skibet forsvandt i det Blaa. —
Nej, da svoer jeg en Ed, at aldrig min Haand
Skulde løfte sig mod den Graa.

Men med underlig Blanding af Ærefrygt
Og af Frygt vil jeg være tilsinds,
Hvergang jeg ham seer og tænker: sæt
Han nu var en fortryllet Prinds!

Sneglen.

En Fabel.

Sneglen krøb ud af sit Huus en Dag,
Men da var Verden den ej til Behag,
Dens Følehorn gik baade ud og ind,
Men Verden blev slet ikke efter dens Sind.
Da fløj med Larm en Fugl fra sin Rede,
Saa fik den endelig Luft for sin Vrede:
„Hvilken Støj her dog er paa denne Klode,
„Hvilken Susen og Brusen dog her er i Mode,
„Man faaer ordentlig ganske ondt i sit Ho'ede!
„Hvad dog ogsaa Fuglene vil i Luften,
„Hvorfor blive de ej paa det faste Land
„Som jeg og Andre med sund Forstand,
„Den Flyven er lige stik mod Fornuften!
„See Storken der med Benene røde,
„Han maa dog til Jorden og søge om Føde;

„Og bygger Svalen ved Murens Top,
„Da kan den Jorden kun lidt undvære:
„Saameget deraf, som den kan bære,
„Slæber den med sig i Luften op.
„Jord har dem født, og Jord skal dem gjemme,
„Hvorfor bliver de ikke, hvor de har hjemme?
„Hej! Der foer en Sommerfugl afsted,
„Den stakkels Orm vil nok ogsaa med,
„Dens Krop er simpel nok, kan jeg troe,
„Men lapse sig kan den med sine Vinger,
„Og frem paa fire den stolt sig svinger,
„Skjøndt store Fugle dog nøjes med to.
„Vil man bare see: hisstovre i Eng
„Med løftede Arme kommer en Dreng,
„Nu bøjer han Armene, nu er de stramme,
„Han gaaer vist ogsaa tilvejrs i det Samme."

Og saadan laa den en Stund i Haven
Og ærgrede sig baade arrig og gnaven.
Med Fluesmækken kom Drengen forbi,
Han fanged Sommerfuglen deri;
Og Sneglen kvad: „Nu er du forloren,
Jeg sagde det: Du skulde blevet ved Jorden."
Og Jægeren kom med Bøssen paa,
Da segned en Fugl fra Luftens Blaa.

„Jeg sagde det nok", kvad Sneglen igjen,
Du skulde blevet ved Jorden, min Ven!"

Den stakkels Snegl, som, naar det gik vidt,
I den lange Dag fik naaet et Par Skridt;
Som sjelden voved at løfte sit Blik
Fra Jorden, hvor den sin Føde fik;
Den aned ej, at hvo der har havt
Den evig higende Flyve=Kraft,
Og eengang Vingernes Brug har prøvet,
Eengang steg med brusende Fjær
I mægtig Flugt over Taarn og Træer,
Den vil hellere døe end krybe i Støvet.

Til Henrik Nicolai Clausen!

(Efter Rigsdagens Opløsning i Arvesagen, April 1853).

Da Taagen ruged trindt om Kyst
Og hver en frisk Sø=Luftning kvalte,
Du var blandt dem der saae og talte,
Skjøndt den laa tungt paa Blik og Bryst;
Med Solkraft gik dit Ord i Skranken,
Fik Ild fra Hjertet, Lys fra Tanken, —
Til Taagen letted og drev bort.

Nu vil den hvasse Østenvind
Til Vinterdød vort Foraar kalde,
Og Frygtens Kulde lod den falde
I mangt et varmt og frejdigt Sind;
De bleve faa, som Kampen voved,
Du mødte den med oprejst Hoved,
Med Hjertet paa det rette Sted.

Vort Foraar faaer vel Liv engang;
  Da sidde vi og lytte glade
  Bag Frihedstræets friske Blade
Til Modersmaalets Fuglesang:
  Dit Navn skal Træets Stamme pryde,
  Dit Navn skal gjennem Sangen lyde,
Dit Navn skal leve i vor Sjæl.

Gud sign' dit Sølverhaar! det skal
  Os som et herligt Billed stande,
  At under det sig kunde danne
Kun Tanker, støbt af reent Metal;
  Gud sign' din Røst, der sølvklart klinger,
  Et Vidne om, hvoraf den springer:
Den rene Sangbund i din Sjæl.

Til Christian Winther!

(Tak for „Hjortens Flugt", December 1855).

Der blev saa tyst i Lunde
  Og saa dødt under Green,
Og alle de Fuglemunde
  De tav een efter een;
Der blev saa tyst i Sale
  Og saa dødt under Tag,
Som Sangen var lagt i Dvale
  Og Harperne slaaet i Kvag.

Ej var hver Streng dog indsovet,
  Der bruste en Klang mod Sky,
Saa vi maatte rejse vort Hoved
  Og fatte Haab paany;
Og mens over Land den ganger,
  Det lyder i Alles Ju:
Hiin „unge Folmer Sanger"
  Ham har vi jo endnu.

End har jo de Toner Mæle,
  End er ej den Harpe træt,
Hvorved de danske Sjæle
  Har smilet og har grædt;
De Triller er ej forstummet,
  Men klart gjennem Skoven gaae,
Hvori vi har fornummet
  Vort eget Hjerte at slaae.

End vækker han jo af Mulde
  Blomsternes myldrende Hær,
Og midt i den bitre Kulde
  Hænger os Blade paa Træer;
„End let som før han sig svinger,
  „Vi føler, at paa hans Fod
„Er Sommerfuglevinger
  „Og Solglimt i hans Blod."

II.

Et Hjertes Kjærlighed.

Den gamle Elsker.

Jeg havde en Ven, nu længst han boer
I Kirkegaards-Hjørnets Havn:
Der sænker en Piil sit Sørgeflor,
Og Vedbend tæt over Graven groer,
Og Marmoret viser hans Navn.

Jeg veed vel, at man undredes tidt
Over Venskabet mellem os To:
Jeg var halvt et Barn, hans Haar var hvidt,
Hans Sind stod til Gud, til Verden mit,
Jeg bruste, og han havde Ro.

Dog saae han mig blot en føje Stund,
  Før han droges til mig hen:
Et veemodigt Smiil omkring min Mund,
Et Suk engang af mit Hjertes Grund
  Gjorde ham strax til min Ven.

Og eengang kun i hans Blik jeg saae,
  Før jeg følte, han stod mig nær,
Før jeg lukked ham op mit Hjertes Braa,
Før sluttet tæt i hans Favn jeg laa
  Og udaanded min Smerte der.

Forglemt er den Sorg fra mit Hjertes Vaar! —
  Men hvor ømt han deelte min Kval,
Hvor han mildned den flygtige Smertes Kaar,
Hvor han tog saa blødt paa de lette Saar,
  Det jeg aldrig glemme skal.

Og klarest mindes en Gang jeg nu,
  Han sagde saa veemodsfuld:
„Saa viid da, Barn, jeg har lidt som du!
„— Ak, jeg havde tænkt det skjult i min Hu,
  „Til jeg selv var lagt under Muld. —

„Jeg elsked ogsaa, af Haab forladt,
„Den, som jeg ej kunde saae;
„Savnet gjæsted mig Dag og Nat,
„Men min Kjærlighed blev dog min bedste Skat,
„Og jeg gjemmer endnu derpaa.

„See dette Billed, — det har hun lagt
„I min Haand i en venlig Stund —
„Fornem dette dunkle Øjes Magt,
„Sku disse Lokkers fængslende Pragt,
„See den Kjærligheds=smilende Mund.

„Og kan du saa ane den Sjæl, som brød
„Gjennem Øjet frem med sin Ild:
„Saa kjæk, som den for en Verden bød,
„Og dog som et Barns saa from og blød,
„Saa høj, saa dyb og saa mild.

„Og denne Stjerne, lysende reen,
„Denne Rose, skjær og fiin,
„Denne klare, funklende Ædelsteen
„Fra min Ungdoms Aar til min Alder seen
„Var mit Hjertes Elskede, min!

„Ja du var min! Lad det kjendes kun,
„Det gjør godt at vidne endnu:
„I Fryd og i Sorg, i hver en Stund,
„Naar jeg skued dybt i mit Hjertes Grund,
„Var der ingen Andre end du.

„Ja du var min, skjøndt aldrig min,
„Du min Sjæls udkaarne Brud,
„Den Haand, mig ledte paa Jord, var din,
„Og dit Billed skal over Gravens Skriin
„Følge mig hjem til Gud.“ —

I skulde ham seet dengang som jeg:
Frem bruste hans Taarers Væld,
Han vendte sit Blik fra Billedet ej, —
I skulde ham seet og elsket med mig
Denne trofaste, elskende Sjæl.

Saadan han mit Hjerte heelt betvang,
Jeg var hans i Sorg og i Lyst;
Saa tro som en Søn jeg ved ham hang,
Og saadan skete det, at han engang
Udaanded sin Sjæl ved mit Bryst.

Da tænkte jeg paa, hvor han var blød,
  Og hvor Livet tog ham dog haardt,
Da tænkte jeg, mens mine Taarer frembrød,
Hvor han havde været til Kjærlighed fød,
  Og gik dog saa eensom bort.

Men her jeg lægger for Verden ned
  Hvad hans Sjæl opfyldtes af;
Selv har han nu Nok i Himlens Fred,
Men skjænk hans Minde den Kjærlighed,
  Som saa sparsomt Livet ham gav.

1.

Tilegnelse.

I disse Blade boer
  Den ældgamle Klage:
Jeg fik en Sorg saa stor
  Udi min Ungdoms Dage.

Det være da fortalt:
  Skjøndt du voldte mig Smerte,
Dog vier jeg dig Alt,
  Hvad den kaldte af mit Hjerte.

Jeg giver det kun hen
  Som Laan til de Mange;
Thi du er ene den,
  Der ejer disse Sange.

2.

Den Elskede.

I vil undres, naar I erfare,
Hvad min Elskede har for en Magt,
Thi en Hær af Elskovsaander
Er hende underlagt.

Paa hvert hendes Vink, det mindste,
De flyvende komme og gaae,
Den Luft, hvor hun drager Aande,
Er fyldt med vingede Smaa.

Med dristigt Mod de dandse
Over Brynets hvalte Bro,
Og ændser ej Havets Dybder,
Som monne derunder boe.

Og jeg har seet, naar hun smiler,
Fra hver Fold om Læberne ud
Med Buen spændt der titter
En lille vinget Gud.

Ja, da hun drejed sit Hoved
Med Lokkernes tætte Flok,
Jeg saae de Skjælmer sig gjemme
I hver Bøjning af hver Lok.

Men dybt i hendes Øje
Har Eros selv taget Bo,
Og volder med sine Pile
Mig allerstørst Uro.

Undres man saa, at som Slave
Jeg kaster mig for hendes Fod,
Naar med slig en Styrke hun strider,
Hvo kunde da staae imod?

3.

I Dæmringsstunden.

Naar Dagen har sig dækket
  Med Dæmringsstundens Slør,
Hvi bøjer sig mit Hoved
  Da mere dybt end før;
Hvi kan de stængte Sukke
  Da længer tvinges ej;
Hvi svulmer da min Længsel,
  Min Længsel efter dig?

Ak, Dagen faaer jo Øjet
  Til alle Kanter spredt,
Og skulde dens tusind Aasyn
  Ej stundom dølge eet!
Men Mulmet vender Blikket
  Ind mod min egen Hu,
Hvor der er ingen Andre,
  Ingen Andre end du.

Og Dagen har jo Røster
  Fra hver Krog og hver Green,
Og skulde dens tusind Stemmer
  Ej tidt faae Magt med een?
Men Mulmet bærer Sjælen
  Til Mindets stille Kyst,
Hvor kun een Tone klinger,
  Een eneste: din Røst.

Og for min Tanke staaer du
  I din fejreste Glands,
Og fylder alt mit Hjerte
  Og griber al min Sands;
Og Armen ud jeg strækker,
  Men ak, du er der ej!
Da svulmer vel min Længsel,
  Min Længsel efter dig.

Da maa mit Hoved bøje
  Sig mere dybt end før,
Da maae de stængte Sukke
  Vel sprænge deres Dør;
Thi mens min Sjæl du drager
  Med Længsel og med Savn,
Maaskee har dine Tanker
  Søgt til en anden Havn.

4.

Længslen.

Jeg troer paa tvende Sjæles uendelige Magt,
Naar af Elskov for hinanden de gløde,
At om et Rum af Verdner imellem dem var lagt,
Dog Længslen kunde drage dem til Møde.

Og stundom, naar jeg længes, og der falder en Ro
Paa mit Hjertes stormfulde Banken,
Saa troer jeg, der var Samfund imellem os To,
Og at kjærlig vi mødtes i Tanken.

Men bruser uden Hvile den svulmende Strøm
Af Længsler, som dig søger allevegne,
Saa tvivler jeg og frygter, at Alt var en Drøm,
Og kold du har dig vendt mod andre Egne.

Saadan i talløs Vexlen skal dybt i mit Sind
Med Tro og med Tvivl min Længsel dvæle,
Indtil du har mig sagt, at din Hu er som min,
Og at evig mødes vore Sjæle.

5.

„Kun mig tilhører du".

Hvis du for Elskovens Flamme stærk
Vilde lukke dit Hjertes Vraa
Og lægge en steenkold Pandserserk
Omkring dets varme Attraa;
Jeg brød de hæmmende Mure ned
Og aabned dit Hjerte igjen,
Thi skabtes Nogen for Kjærlighed,
Saa skabtes du for den.

Eller vendte du dig fra Verdens Larm
Og al dens urene Færd
Og bøjed Elskoven i din Barm
Om til en himmelsk Begjær;
Jeg vilde sprænge din Klostergrav
Og splitte dit Nonneliin,
Og lære dig, ogsaa Jorden har Krav
Paa en Kjærlighed som din.

Men vandt en Anden din Elskovs Ild,
  Og blussed den end som en Bavn,
Saae jeg dig end sætte Himlen paa Spil
  For at kaste dig til hans Favn;
Jeg skulde dog bøje din brusende Lyst
  Og tvinge din stærke Hu,
Thi urokkelig boer den Tro i mit Bryst,
  At kun *mig* tilhører du;

At Jordens Sorg undviger du kun,
  Naar min Elskov jevner din Vej,
At imod Himlen stiger du kun
  I Følgeskab med mig;
At Kjærligheden, hvortil du blev skabt,
  Kun klinger igjen i min Sjæl,
Og naar den Tro jeg engang har tabt,
  Saa har jeg tabt mig selv.

6.

En Drøm.

Jeg drømte, at de troede, jeg var død,
Thi blegt de som et Lig mit Aasyn saae,
Og intet Blod ad Aarens Aabning flød,
Og stiv og kold jeg over Baaren laa.

Og tunge bitre Taarer blev udøst,
Mangt Haab med mig til Grunde skulde gaae,
En Moder kaldte mig med Klagerøst,
Men stiv og kold jeg over Baaren laa.

Og En for En gik Sørgeskaren frem
Og stedtes til Farvel ved Kistens Braa,
Da tog man Laaget til mit sidste Gjem,
Thi stiv og kold jeg end paa Baaren laa.

Men see, som skudt af Muld i Dørens Karm
Stod hun, som gav mig denne Lod i Vold,
Thi hun var kold, dengang da jeg var varm,
Nu var hun bleven varm, da jeg blev kold.

Hun stod der i sit hvide Klædemon,
  Og som i Engle=Højhed straaled hun,
Og som besjælet af sin Frelsers Aand
  Hun kvad: han er ej død, han sover kun.

De lo ad hende, de som nylig græd,
  Men gjennem Skaren baned hun sig Vej,
Og knæled stille ved mit Sovested
  Og hviske: Ven, stat op, jeg elsker dig.

Da rejste rask mit Hoved jeg med Eet,
  Og Blodets Rødme foer i Kinden frem,
Og Alle kvad: Et Under er der skeet! —
  Men jeg stod op og sad tilbords med dem.

O fagre Drøm, kun kort var dit Forbliv,
  Den Fryd, du loved mig, var snart forød,
Thi da jeg vaagned til mit vante Liv,
  Da var jeg død, ak bleg og kold og død.

7.

Et Syn.

Jeg sad hos den, hun elsker, da svaledes min Kind,
Som et Vingeslags Pust derover strøg, —
Da var det hendes Tanke, der kom svævende ind
For at gjøre sin Ven et Besøg.

Det var som om jeg saae hendes egen Gestalt,
Der fortrylled mit Sind og min Sands:
Det rige Nakkehaar i tætte Lokker faldt,
Men fordoblet var Øjnenes Glands.

Hun ændsed ikke mig, hun havde ingen Rast,
Før hos ham, som behersker hendes Sjæl,
Og hun saae ham i hans Øje saa brændende og fast,
Som søgte hun derinde om sig selv.

Hun strøg ham over Panden for at glatte hvert Skin
Af Rynke eller Sky, derover laa;
Og let lod sine Læber hun røre hans Kind,
For at Smilet skulde blomstre derpaa.

Da foer der en gysende Feber i mit Blod,
Som om Dødsens Kulde jeg fornam,
Og jeg reiste mig i Hast paa min skjælvende Fod,
For at lade hende ene med ham.

Der sad han med en Ild i sit sjælfulde Blik,
Som han aned det Besøg af hendes Aand;
Og der flyede jeg, mens Kulden gjennem Aarerne gik,
Som om Døden havde rørt mig med sin Haand.

8.

Alvors-Tanker.

Jeg tænker paa, hvordan fra Sorgen gjerne
 Til Spøg og Skjemt jeg tidt gad flygte væk,
 Men hvordan Tegn med stærke Alvors-Træk
Maae være sete i min Fødestjerne.

Thi der bestemtes det, at Alt herneden,
 Hvad der er smilende og let og lyst,
 Hiin Livets evig priste „Blomsterkyst",
Skal evig være mig et lukket Eden.

Saasnart jeg prøved paa mig did at svinge,
 Kom Havens Vogter med sit Flammesværd,
 Og naar jeg dristig voved mig for nær,
Min Sjæl har brændt sin Sommerfuglevinge.

Jeg klager ej; saadan det være skal!
  Lad Smerten mig til Ven for evig kaare:
  Det er dog kun igjennem Kampe haarde,
At man kan vorde til et haardt Metal.

Og derfor er det godt, at aldrig splitter
  Jeg mine Sorgers Hær, saa de maae flye,
  Før strax tilrede staaer en Strid paany
End mere tung og trang og barsk og bitter.

Thi, sandelig, det skal mig ikke bøje;
  Jeg suger Kraft af Smertens dybe Væld! —
  Og brændt af Jordens Flammer skal min Sjæl
Desmere lutret stige mod det Høje.

9.

„Forjag mig ej!“

Forjag mig ej! Stol paa, jeg skal ej trænge
  Mig dristig frem med Bøn om Kjærlighed;
O nej, mit tunge Sind skal ikke hænge
  Som Blylod ved din Vandrings lette Fjed;
Jeg vil ej, du skal følge mig i Livet,
  Jeg vil kun nærved agte paa din Vej!
See: Al min Kjærlighed har jeg dig givet,
  Og beder kun om Eet: Forjag mig ej!

Kan jeg ej frydes ved dit milde Øje,
  Skjøndt det ej helst med mig har leet og grædt?
Kan Smilet om din Mund mig ej fornøje,
  Fordi min Kjærlighed ej skabte det?
Kan jeg ej gribes af din bløde Stemme,
  Naar ømmest ej den kalder paa mit Navn;
Og Sukket af din Sjæl ej glad fornemme,
  Selv om dens Flugt gaaer mod en Andens Favn?

Jeg veed det vel, end har min Kval ej Ende,
  Tidt blusser end den gamle Lue vild,
Men du skal faae dens Varme kun at kjende,
  Og aldrig see den tære med sin Ild.
Naar da hvert Ord, hvert Suk, hvert Træk jeg dræber,
  Som kunde krænke Freden paa din Vej,
Saa hør den ene Bøn af mine Læber:
  For al min Kjærlighed, forjag mig ej!

10.

Hendes Sorg.

Intet tvinger mig med større Smerte,
End at frit er ej dit Aandedræt;
Intet ligger mig saa tungt paa Hjerte,
Som at du er ej om Hjertet let.

Seer jeg dig da paa din Sorg at bære,
Knap min Tunges Higen standser jeg
Og vil raabe til dig: Elskte, Kjære,
Kom, o kom, og kast din Sorg paa mig!

Er mit Bryst dog dybe Sukkes Sæde,
Vel til dine faaer det Plads og Sted;
Maa jeg dog saa mange Taarer græde,
Kan jeg sagtens græde dine med.

Smertens Torne, skulde dem du eje!
  Giv dem hid, de passe for mit Sind; —
Roser skal der groe paa dine Veje,
  Roser skal der blomstre paa din Kind!

Intet Ord dog glider mig af Munde; —
  Tør jeg tale? Veed jeg da maaskee,
Om du vilde mig den Fryd forunde,
  Ak den Fryd: at bære paa din Vee!

11.

Hvile.

Min Sjæl kan stundom være
Vidunderlig husvalt,
Som hver en vild Begjære
Sit sidste Ord har talt;
Som hver Attraa
Sig lægge maa,
Og hver en Lyst er kvalt.

Og alle Sorger svinde,
Som Sjælen tynges af,
Og hvert et bittert Minde
Gaaer rolig i sin Grav;
Da Hvile faaer
De dybe Saar,
Som du mit Hjerte gav.

Men er de Taager fjerne
Og reen min Himmels Blaa,
Staaer du, min hulde Stjerne
End klarere derpaa;
Lyksalig jeg
Da elsker dig,
Skjøndt jeg dig ej kan naae.

Af Taagens dunkle Skare
Jeg snart opstige seer,
Men hine Timer klare
Skal vorde fleer og fleer;
Jeg tvinger dem
I Sjælen frem,
Til ej de svinde meer.

12.

Paa Landet.

Fjernt fra Stadens pragtopfyldte Sale,
Fra de fulde Glas, den tomme Tale,
Fra den travle Verdens Larm og Suus,
Nær min Barndoms fredelige Dale
Er jeg tyet og har jeg bygt mit Huus.

Intet Sted vidt over Land og Vove
Elsker jeg og skal min Tunge love
Højt som dette Hjem, mig Lykken gav:
Bagved mig de tætte, lune Skove,
Foran mig det aabne, friske Hav.

Mens et Chor af Fuglerøster klinger,
Seer jeg, hvor sig Solen nyfødt svinger
Over Havets Lys-besaaede Bred,
Og mens Landsbykirkens Klokke ringer,
Seer jeg den bag Skoven synke ned.

Dybt mod Havet og om Skovens Sider
Over frugtbar Sæd mit Øje glider,
Og den voxer af min egen Jord; —
Dog end skjønnere til alle Tider
Trindt min Barndoms Mindeblomster groer.

Er det ej, som Livet for mig bærer
Kun hvad Fred og Fryd i Hjertet nærer,
Kun hvad Savn og Sorger splitter ad,
Har jeg ikke Alt, hvad jeg begjærer,
For at blive kjæk og sund og glad.

Ak jeg husker vel de gamle Drømme:
Det var her, jeg havde tænkt min ømme,
Varme Kjærlighed i stille Havn;
Førend Tidens dybe, kolde Strømme
Fik mit Haab begravet i sin Favn.

Men dog er du her, min Sjæls Veninde,
Til hver Plet skal jeg dit Billed binde,
Paa hver Plet dig mindes tro og øm!
Er jo dog mit hele Liv et Minde,
Kun et Minde om min bedste Drøm!

Ja jeg vil ej sukke, vil ej klage,
Thi mit Savn af dig skal jeg forjage
Ved i dig at leve Livet hen; —
Og mit Hjem fra Barnets glade Dage
Seer mig kjæk og sund og glad igjen.

13.

Minder.

Jeg ingen anden Kvinde
  Har kjendt indtil nu,
Der leved med den frie Natur
  Og elsked den som du.

Og derfor, hvor jeg vandrer
  Paa min landlige Vej,
Jeg møder tusind Minder
  Om min Kjærlighed og dig.

Mig minder Skovens Blomster,
  De rige med de ringe,
Du til et Skjønheds=Hele
  Kunde dem alle twinge.

Mig minder Markens smale,
  Bugtende Sti;
Stod Kornet højt, du elsked
  At dølge dig deri.

Mig minder Havets syngende
  Pladsken mod Bred,
Tidt har dit Hjertes Længsel
  Du vugget ind derved.

Mig minder Aftenrøden,
  Der dig fængsled med en Magt,
Som saae du Himlen aabnet
  For Guds Herligheds Pragt.

Mig minder Maanens Guldbro
  Paa det krusede Vand,
Hvorad din Tanke vandred
  Til sine Drømmes Land.

Mig minder Nattehimlens
  Dybe, dulmende Blaa,
Og alle de klare Stjerner,
  Jeg gav dig Navne paa.

Saa binder Al-Naturen
Dit Minde til min Sjæl,
Jeg kunde dig ej glemme,
Om end jeg vilde selv.

Du veed, jeg vil det ikke,
At til hiint bedre Sted
Højt over Jordens Minder
Jeg tager dit Minde med.

14.

Myrthen.

Dengang min Kjærligheds Blomst sprang ud,
  Jeg planted en Myrthe i min Stue,
Og drømte, hvor jeg skulde bryde dens Skud
Og eengang dig som min glade Brud
  Smykket med Krandsen skue.

Men Myrthen og jeg fik ulige Kaar,
  Thi mens den frodig er vorden
Og rejser sig højt fra Vaar til Vaar,
Har Savnets og Længslens tunge Aar
  Bøjet mit Hoved mod Jorden.

Dog har jeg beholdt den samme Hu; —
  Skjøndt Aar efter Aar er fløjne,
Skjøndt gamle blev baade jeg og du,
Jeg seer dog paa min Myrthe endnu
  Med de samme, kjærlige Øjne.

Og om du kommer og siger mild:
  See, vore Hjerter er varme,
End har vi en Stund: vi følges vil!
Saa tager jeg dig med Ungdoms Ild
  I mine favnende Arme.

Og mens jeg signer din Tales Lyd,
  Til Krands jeg Myrtherne flokker,
Og om din graanende Tinding til Pryd
Jeg trykker dem med den samme Fryd
  Som om dine dunkle Lokker! —

Ak, jeg har drømt! Lad Myrthen groe,
  Den skal dig ej lægges om Panden! —
Men skjult i min stille, eensomme Bo
Jeg slipper aldrig min Ungdoms Tro,
  At vi var dog skabt for hinanden.

15.

Det sidste Møde.

Jeg saae dig ej, vi var skilte ad
  I Aaringers Flok,
Jeg vidste kun, at din Hu var glad,
  Det var mig nok.

Men som gjennem Byens Gader gik
  Igjen min Vej,
Jeg hilset blev med et venligt Blik, —
  Da var det dig.

Da fløj min Ungdoms Drøm med Eet
  Forbi min Hu,
Da fik jeg dit kjære Ansigt seet
  Engang endnu.

Vel havde de rullende Tider der
  Sit Mærke sat,
Vel var der en Fure hist og her,
  Hvor før var glat.

Vel var dine mørke Lokkers Krands
  Nu Graat i Graat,
Men dit Øje havde sin gamle Glands,
  Og jeg kjendte dig godt.

Paa fordums Viis min Haand du tog
  Og trykked den fast,
Og saa gammel jeg var, mit Hjerte slog
  Med større Hast.

Saa talte vi da, mens du gik frem
  Og jeg gik hos,
Om de svundne Aar, og hvad der i dem
  Var skeet med os.

Da var det mig, som kasted du hen
  Din Alder tung,
Og vandred ved min Side igjen
  Uvisnelig ung.

Din Tankes Flugt havde intet Spor
  Af Aarenes Vægt,
Den svang sig over den lave Jord
  Som før saa kjækt.

Din Tale klang saa reen og klar,
  Saa jomfruelig mild,
Og en stille Barneglæde var
  I dit Øjes Ild.

Da følte jeg, det er Hylstret kun,
  Der visner som Siv,
Men Blomsten dybest i Sjælens Grund
  Har evigt Liv.

Og over mig kom af Haab og Ro
  Et saligt Væld,
Og Udødelighedens stærke Tro
  Fyldte min Sjæl.

Og min Tanke fløj over Jordens Braa
  Med dens Sorg og Savn
Did hvor jeg veed, du mig elske maa:
  I Himlens Havn.

III.

Sange.

De Faldnes Minde.

(Marts 1851.)

Der gik Leg paa Mark og Vold,
  Hildurs Leg den vilde,
Mangen Danmarks Søn blev kold
  Ved det varme Gilde;
Gjorde ved sin Daad dog varm
Selv hvo koldest var om Barm
  Mellem Danmarks Sønner.

Voldsmænd brød vort gamle Led,
  Da greb han til Sværdet,
Hugged Stav og hugged Ved,
  For at hele Gjærdet;
Maatte, mens han slog saa brav,
Ogsaa hugge Ved og Stav
  Til sin egen Kiste.

Ak, med Jubel om hans Daad
  Lyder vel vor Stemme,
Ej ved Graven dog vor Graad
  Faae vi Magt at hemme, —
Taaren svinder dog forvist,
Smilet sejrer dog tilsidst
  Ved den Faldnes Sejer.

Du, som under Korsets Flag
  Stred og faldt med Glæde,
Græde, det var ej din Sag,
  Vi vil ikke græde;
Men med stille Smiil paa Kind
Stolte vi dig vie ind
  Mindets stille Bæger.

Slesvig.

(1851.)

Jeg veed i Havets Bølger svøbt
  Mod Nord et dejligt Vænge,
Et Hav af Blod har dyrekjøbt
  Hver Fodsbred af dets Enge;
Om stolte Sejre Rygtet gaaer
  Saa vide fra dets Kyster,
Og over Heltegrave staaer
  Den Sæd, som Bonden høster.

Hvad Sæd! Nej, Sejers-Sæden ej
  Har fæstet sine Rødder,
Den blev et Korn paa Alfar-Vej,
  Der trædes under Fødder,
Der føres bort fra dyrkjøbt Grund
  Til Kast for alle Vinde;
Og Torn og Tidsel kan man kun
  Paa Heltegraven finde.

O, lyt mit Folk, thi fra dens Skjød
  Der høres bitter Klage:
„Hvi gav I mig til Kamp og Død,
  „Hvi tog I mine Dage,
„Hvi har min Kraft I ødslet hen
  „Til Værn om Danne-Gjærdet,
„Naar dog tilsidst den usle Pen
  „Skal veje op mod Sværdet.

„O du, som nu Guldharpen slaaer,
  „Mig evig Roes at vinde,
„Og du, som med din Mejsel staaer
  „Og hugger paa mit Minde,
„Det klinger mig som Spot og Tant,
  „Det gjør mig liden Glæde,
„Naar Fjenden, som jeg overvandt,
  „Skal paa min Gravhøj træde."

Mit Folk! urørt lyt ikke til
  Hiin Røst fra Dødninghaven,
Ej sandt? din stolte Søn du vil
  Skal have Fred i Graven.
Velan! Saa lug dens Tidsler af,
  Og vil din Kraft man hemme,
Viig ej, men strid! — jeg veed, hans Grav
  Har Plads til dig at gjemme.

Til Nordens Kvinder.

(Stockholm. Juni 1856.)

Frejdigt Sind med os vi lod
Stevne over Bølge,
Og et lystigt Ungdomsmod
Er vort bedste Følge;
Hjertet over Sø og Strøm
Bar dog paa en stille Drøm,
Som det ej kan dølge.

Tidlig alt blev lagt derind
Drømmen fra det Høje,
Drømmen om det milde Sind
Og det lyse Øje,
Drømmen om den dybe Tro,
Der skal vorde stærk i To
Til alt Ondt at bøje.

Naar vor Sjæl var vingestækt
  Og sit Mod berøvet,
Naar af Jordens Støv blev dækt
  Sommerfugle-Støvet;
Denne Drøm os Kræfter gav,
Saa en Flugt vi bares af,
  Som vi aldrig prøved.

Baarne fra den fjerne Kyst
  Over salte Strømme,
Hilse vi med Sangens Røst
  Nordens Kvinder ømme:
Værer hilset her i Kveld
I, som gav vor unge Sjæl
  Sine bedste Drømme.

Til Norges Vicekonge.

Fra danske Studenter.

(Kjøbenhavn, den 16. September 1856.)

Hil Dig, som nys paa Fjeldets Kyst
Har Klippefolkets Hjerter vundet;
Velkommen hid til Øresundet
Dig byder glad den danske Røst;
Thi trindt i Nord den Lov skal gjælde,
At den, som elskes paa dets Fjelde,
Er ogsaa kjær for Dalens Søn.

Og dengang hid du vilde gaae,
Var dig jo klar den Tanke vorden,
At du drog ikke bort fra Norden,
Fordi din Vej gik sønderpaa;
Og skjøndt du staaer saa langt fra Hjemmet,
Du kan ej føle dig som Fremmed,
Hvor Danmarks Tunge hilser dig.

Ja, Danmark hører Norden til,
Og saa det skal til Tider fjerne!
Den Tro, den er vor Ledestjerne,
Som ingen Storme slukke vil;
Den blinker herlig for vort Øje,
O Fyrste! sku den i det Høje,
Og lad den lyse for din Fod!

Vær hilset i det Kongeslot,
Hvor folkekjær Kong Fredrik bygger,
Det Broder=Baand, som Eder smykker,
Det huer alle Danske godt;
Det Folk til Folk skal mægtig nærme,
Og Nordens Aand skal det beskjærme,
Og Nordens Held gaae frem deraf.

For Lundenserne.

(Ved en dansk-svensk Studenter-Sangfest,
17. November 1856.)

Hvad søgte I, dengang I foer
  Forleden over Sundet?
Det var ej Danmarks Rosenflor,
  Den er i Frosten svundet;
Det var ej Bøgens bløde Lok,
Jer hilste Sneens kolde Flok,
Men Brodervarmen var Jer nok;
  Ej sandt? den har I fundet.

I kom med Eders stærke Røst,
  Vor Sang er mild herhjemme;
Dog nordisk aanded hvert et Bryst,
  Som var de Toners Gjemme;
Vi fik dog skabt en enig Klang:
Vor Sjæl vi lagde i vor Sang,
Og, Brødre, blanded Sind, dengang
  Vi gik at blande Stemme.

Saa skal ej blot vi slutte Kreds,
  Naar glade Samlag falde,
Men trofast hos hinanden sees,
  Naar tunge Tider falde:
I Fred og Strid hinanden nær,
Saa glad til Sang, som rask til Sværd,
Og altid som en sluttet Hær
  Mod Nordens Fjender alle.

For Norden.

(Den 13de Januar 1857.)

Vi veed, vi har at gaae en Vej,
Som ej vi selv udfunde;
Vi veed, vi har en Sag, som ej
Paa egen Kløgt vi grunde;
Vi veed, da den vi tog i Haand,
Os tvang den stærke Nordens Aand,
Saa vi ej Andet kunde.

Og derfor til den gode Strid
Vi altid frejdig drage,
Og kæmpe i den mørke Tid
Med Tro paa lyse Dage;
Og flokkes Fjender fjernt og nær,
Og tynder Tvivl vor egen Hær,
Vi skal dog ej forsage.

Det skal dog sees, at vi er nok,
  Som aldrig slippe Værge,
Det skal dog sees, her staaer en Flok
  Med Tro, som flytter Bjerge;
Det skal dog sees om Dagen klar,
At selv ved Nat vi fremad bar
  Det Flag, hvortil vi sværge.

Ja fremad —, er vor Flok end talt,
  Dog frejdig, som vi plejer!
Den Aand, der har til Strid os kaldt,
  Skal kalde os til Sejer!
Og eengang skal den Time slaae,
Da Alle flokkes om de Faa,
  Hvor Nordens Fane vajer.

Upsala-Minder.

(Den 13de Juni 1857.)

Kom Brødre! I Mindet paa Rejse vi gaaer,
Og drømmer om Farten „fra Vaar og til Vaar,
„Fra Bøgenes Skjærm, fra Konvallernes Flok
„Til Birken den Jomfru med flagrende Lok."

Til Calmar, det gamle, vi først maatte see,
Ved Eenhedens Vugge der stod nu de Tre,
Godt var der at være, vi nødig bortfoer, —
Ja maatte nok bære de Halve ombord.

Og saa, da vi kom blandt de grønklædte Skjær,
Stockholm gik tilsøes for at møde os der:
Trindt Damperne mylred, og over det Blaa
Gled „Hekla" og „Rolf" som to Svaner med Smaa.

Og husker I Staden og Jublen, som klang,
Og husker I Bøgen, vi over os svang;
Saa favnedes Sverrig og Danmark den Stund:
Stockholm med Charlottes indvandrende Lund.

Husk Farten paa Fyris, grønbræmmet og glat,
Og Velkomstens Raab i den dæmrende Nat:
Upsala var funden, og endt var vor Vej;
„Hell dagen og stunden", vi glemme dem ej.

Husk Vandringen stille i Domkirkens Hal,
Og Trädgårdens Gilde i blaahvælvet Sal,
Og mægtige Minders den evige Glands,
Og snart-slukte Blus ved den flygtige Dands.

De Dage de ginge som Timer forbi,
Nu huskes de Timer, som Døgn var deri;
Men Ordet det kjække fra Oldhøjens Tag
Staaer klarest i Minde; — det var just idag!

Det gjorde os varme for Fremtidens Held,
Det rørte vort Hjerte og løfted vor Sjæl,
Det steg som af Jorden fra Kæmpernes Grav,
Og Haabet i Norden fik Kræfter deraf!

Af Afskedens Time! — Hvor faldt det os haardt,
Da Värmelandstonen den kaldte os bort
Fra Brødre, vi vandt i en sommerlig Stund,
Fra Venner, vi fandt, for at miste dem kun.

Men kan I saa mindes den blanke Mälar,
Dens Stad over Bølge, hvor god den os var,
Dens Djurgård, og hvor vi kom nødig derfra:
De Belmanske Sønner de ligned Papa.

Husk Slottet, hvis Fløje ved Mälaren staae,
Og Drotten den høje, som boede derpaa;
Velsign saa hans varme, hans mandige Ord
Om Eenhed og Fred og om Lykke i Nord.

Og Sveriges Kvinder! — Ja husk da vi kom
Til Hekla; hvor gik vi veemodige om! —
Dog snart kom til Live vor lystige Sands,
„Thi vi er Studenter tillands og tilvands."

Og mindes saa Byen af Bølger ombruust,
Hvor Valdemars Vrede har Templerne knuust;
Nu Konningens Skygge saae levende Mænd,
Som loved at bygge et Tempel igjen.

Og Templet skal knejse for Eenhed i Nord,
Naar denne vor Rejse i Sagnet kun boer;
Men en af de Stene, som styrke dets Bund,
Den tog vi af Upsals ærværdige Grund.

Til C. Hostrup.

(Da han rejste bort som Præst. Den 21de Januar 1856.

Den Tid, din kjække Sang fik Vaar
Bag Lindetræets Stamme.
Da skabte Du Regensens Gaard
Et Foraar med det Samme:
Studentens Bryst befriet slog,
Og Sang fik alle Tunger,
Da Stuestøvet ud du jog
Med dine stærke Lunger.

Og skjøndt til Danmarks Digter-Slot
Din Musa brød dig Vejen,
Athenes Sønner kan dog godt
Dig kalde deres egen;
Thi aldrig har du svigtet dem,
Der saae din Ungdoms Luer,
Og aldrig faaer din Sang et Hjem
Som i Studenter-Stuer.

Og seent, naar ej din egen Røst
  Har Kraft til Toner mange,
Studenten tager af dit Bryst
  End sine bedste Sange;
Og naar de hvide Lokker snoer
  Sig talrig blandt de mørke,
Han har dig ved sit Gildes-Bord
  I al din Ungdoms-Styrke.

Men husk, at end du har ej Lov
  Din Strengeleg at gjemme;
Og husk, at i den danske Skov
  Behøves hver en Stemme;
Husk, hvor der sprudled før med Sang
  Som af en evig Kilde,
Der føle vi det haardt, hvergang
  Vi miste kun en Trille.

Ja skjøndt, vor Broder, her i Kveld
  Vi Afsked med dig tage,
Vi veed, du har et Tonevæld
  End i din Sjæl tilbage;
Vi veed, din Sangfugl døer jo ej,
  Fordi den flytter Rede,
Og vi vil vente Bud fra dig
  Og fra din jydske Hede.

Til Nikolai Krossing.

(I 25 Aar Lærer ved Borgerdydskolen paa Christianshavn.
Den 1ste October 1853.)

Da Modersmaalet greb din Sjæl,
Saa ved dets Tarv du fandt din Lykke,
Da vilde du hos Barnet bygge
Og vække hvad du følte selv;
Og elske Maalet snart han maatte,
Naar Sagnets jevne Tanker traadte
Til ham i dine jevne Ord.

Og naar til Skjaldens Tanker fri'
Du bøjed Hu og lytted nøje,
Da aabned glad du Drengens Øje
For Guddoms-Funken, gjemt deri,
Og greb du selv de gyldne Strenge,
Tidt var det ikkun for at trænge
Ind i den stille Barnesjæl.

Saa vied du til Barnet ind
  Din bedste Kraft, din Syslen stille:
  Den Stemme blød, de Øjne milde
Var kjære for dit milde Sind;
  Og mens af Dit du lod ham tage,
  Fik du en sjelden Skat tilbage:
Fik Barnesind til graanet Haar.

Til M. Hammerich.

(I 25 Aar Lærer ved Borgerdydskolen paa Christianshavn.
Den 9de Mai 1856.)

Den Skole, der som Foster-Søn
Dig skikked ud i Livet,
Den Skole, som du har til Løn
Din Manddoms Kræfter givet,
Den flokkes paa sin Lege-Vej
Med Alvorsord i Munde:
Den har en Tak at bringe Dig
For Aarene, som runde.

Thi tro med os af Aandens Høst
Du deler hvad du sanker,
Og giver med din klare Røst
Os dine klare Tanker;
Og mens de Baand du løser smukt,
Som Oldtids-Ordet tvinge,
Du lærer os den frie Flugt
Paa Modersmaalets Vinge.

Derfor, naar tidt din Hu gaaer frem,
  Hvor ej vor Flugt kan række,
Vi veed, den vender altid hjem
  Til disse gamle Vægge;
Og derfor, skjøndt dit Navn sig svang
  Ud over Skolens Færden,
Det lyder dog med fuldest Klang
  I denne lille Verden.

Ved en Skole-Højtid.

(Efterslægtselskabets Realskole.)

Før Talen.

I.

Til Fredens Hjem er Skolehuset bygt
Og skjærmer trygt
Enhver, som til dets stille Skjød er draget;
Mod Livets Strid dets Muur er sikker Vagt,
Og uden Magt
Gaae alle stærke Storme over Taget.

Men lige varm i Vaar og Vintertid
Naaer Solen did,
Mens Blomster tæt om Væggene sig ranker:
Den Sol saa mild er Kundskabs-Lyset der,
Den Blomsterhær
Det er de unge Sjæles vakte Tanker.

II.

Men Freden, som bag Skolens Muur vi finde,
  Med Skolelivet svinder ogsaa den,
Lad Barnehjertets Fred, o Gud, ej svinde,
  Selv naar vor Barndomstid forlængst randt hen,
Thi kommer Kamp og Strid i talløs Flok,
Er Sjæle-Freden gjemt, saa staae vi nok.

Efter Talen.

En Higen vaagner der i vort Bryst,
  Som ud i Verden os tvinger,
I Skolestuerne Livets Røst
  Os altid lokkende klinger,
Da faae vi tilsidst en mægtig Lyst
  At prøve vore Vinger.

Omt Skolen byder Farvel, mens kjækt
  Vi flyve som Fugle af Bure,
Og tye fra dens trygge Varetægt
  Did, hvor Livs-Kampene lure; —
Men den kalder mildt en anden Slægt
  Til sine skjærmende Mure.

Dog eengang føle vi skal igjen,
  Hvor godt der var at dvæle,
Saa Meget vi gav, for lidt os end
  Bag Skolevæggen at fjæle; —
Da straaler i evigt Minde den
  Med Glands for vore Sjæle.

Ved et Bryllup.

(I Kirken.)

At finde hinanden, mens Sjælen er ung,
Og følges til Alderdoms Dage,
Naar Vejen er let, og naar Vejen er tung,
Tilsammen med Smiil den at drage:
Hvor gives i Verden for Tvende
En Lod, som kan lignes ved denne?

Men da maae de kaste paa Ham deres Tro,
Som ej skal de Bedende slippe,
Og vide, at den har i Stormen kun Ro,
Hvis Huus er opbygt paa en Klippe,
Og bære til seneste Alder
Den Kjærlighed, som ej affalder.

Her sagdes et Ja, som af Hjertet er meent,
  Her følges to Elskende ville,
Og her den almægtige Gud har foreent,
  Hvad Intet i Verden skal skille;
Her Kjærligheds-Løftet er givet
I Troen paa Evigheds-Livet.

Lad trygt dem da vandre og søge den Vej,
  Som vexler med Sorg og med Glæde,
Og gid den maa falde dem tungere ej
  End Kirkegulvet at træde,
Og gid de tilsammen maae være,
Til Haaret er graanet med Ære.

Bryllupsvise.

Venner! Mens det end er Tiden,
  Følg en gammel Skik:
Jeg Jer beder, syng en liden
  Sang af min Fabrik!
Pine Folk med lange Viser —
Ikke jeg den Vane priser;
Et Par Ønsker frem vi bære
  Til de Tvendes Ære.

Nu er Vinter, — Sommer blive
  For dem i hver Vraa!
Nu er øde, — Jorden give
  Blomster, hvor de gaae!
Frem blandt Blomsterne smaa bitte
Søde Englebørn skal titte,
Hver saa skjøn som Elskovsguden!
  Hvorfor rødmer Bruden?

Alle gode Aander ville
  Skjærme deres Pagt:
Gjæstfrihed ved Dør skal stille
  Venlig sig paa Vagt;
Nøjsomhed skal dække Bordet,
Godt Humør besjæle Ordet;
Paa hver Plet skal Smag og Hygge
  Sig Pavluner bygge.

Naar saa hendes Lokker graane
  Om halvhundred Aar,
Medens Aldrens blege Maane
  Lyser fra hans Haar,
Skal en Kreds lig denne samle
Sig til Hæder for de Gamle!
Mine Venner! Snip, Snap, Snude!
  Her er Visen ude.

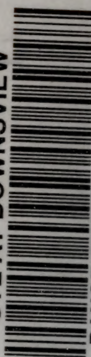
Skovtourvise.

(For Borgerdydskolen paa Christianshavn.)

Man siger, evigt Foraar boer,
Hvor Kundskabs Vinge vifter,
At ungdomsfrisk et Sommerflor
Staaer i de Gamles Skrifter,
At Livets Kilde rinder fri
Hen under Skolens Lofte!
Der maa vel være Noget i,
Da det er sagt saa ofte.

Men kommer Vaaren til vor Stad,
Vi kan ej saadan tænke,
Der springer intet Bøgeblad
Af Skolens Fyrrebænke;
Vel lyder Ordets Vinge-Suus,
Men hvor er Fuglens Trille?
Og Blækket i det sorte Huus,
Det er en mudret Kilde.

Men naar vi under Skoven sval
  Har naaet hvad vi har villet,
Og naar den stolte Bøgesal
  Har al vor Længsel stillet;
Da skal det sikkert mærkes, naar
  Vi til vor Gjerning kommer,
At vi har bragt vor gamle Gaard
  En Ladning Sol og Sommer.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 06 05 14 009 4